

POLÍTICA MOMENTS CLAU DEL PROCÉS EN PRIMERA PERSONA

Xevi Xirgo Periodista, autor de 'M'explico', de Carles Puigdemont

“El llibre és el seguiment de Puigdemont en temps real”

PRIMERA LÍNIA • “He viscut fets gairebé en pròpia pell que no hauria viscut. En els moments clau he tingut l'oportunitat de poder parlar amb el president” **RISC** • “Si algú ha seguit o espiat l'entorn de Puigdemont, no li he passat desapercebut”**Carles Ribera**
GIRONA

Llegir un llibre escrit per un periodista sovint obliga a començar apartant l'ego de l'autor per poder arribar al contingut. No és el cas de Xevi Xirgo, que, tot i haver viscut en una privilegiada primera línia els moments més rellevants de la història recent de Catalunya, sap mantenir-se al marge del relat per posar el focus sobre els fets viscuts i el protagonista principal, el president Carles Puigdemont. Un centenar de converses durant quatre anys llargs, transcrits en temps real, han donat lloc a *M'explico. De la investidura a l'exili (2016-2017)* (La Campaña), primer dels dos volums del testimoni de Puigdemont, escrit com un dietari indirecte des de la proximitat física però respectant la distància professional de seguretat. A finals d'estiu està prevista la sortida del segon volum, *La lluita a l'exili (2018-2020)* d'una feina que havia d'haver començat a veure la llum a l'abril i que la crisi de la Covid-19 ha endarrerit.

Vostè es converteix en l'ombra de Carles Puigdemont pocs dies després que a ell el nomenin president. Quan s'hi va posar, quin era l'objectiu?

Sempre m'ha encuriat saber què es viu darrere dels escenaris de la política, tant des del punt de vista polític com personal. Inicialment l'objectiu era retratar això. Quan m'hi poso, el febrer del 2016, encara no es parla ni de referèndum. Quan a Puigdemont el fan president, un munt de gent del meu entorn comença a publicar llibres per explicar com és ell. Un dia li dic: hi ha una cosa que no s'ha fet fins ara, que és deixar constància de com és el dia a dia d'un president. I li faig la proposta pensant més en un anecdotari personal i polític.

Va costar gaire de convèncer el president?

Va costar poc. Vam parlar de les

condicions de com ho fariem, i crec que aquí és molt important la metodologia i el sistema de treball que hem seguit. És el que té de diferent, i d'important, aquest llibre respecte dels que s'han escrit fins ara. Molta gent deu pensar 'mira, Puigdemont treu un llibre, ha aprofitat l'exili per fer memòria i reflexionar'. No. Aquest llibre està fet en directe, en viu. Ens hem anat veient cada quinze dies, i l'he anat escrivint a mesura que anava passant tot. Aquest llibre són fets i és el pensament de Puigdemont al moment i escrit al moment. Si haguéssim fet televisió, seria una història filmada en viu. Això no hauria funcionat si el president no hagués estat periodista com jo. Ha respectat la meua feina.

L'objectiu era fer un llibre?

En la primera conversa ell em diu: “Quina sortida tindrà això?” I vam quedar que la sortida la decidiríem més endavant, però em va advertir: “Saps que corres el risc que això acabi en un arxiu d'aquí a deu anys i que serveixi només perquè ho estudiïn els historiadors?” Per a mi això no era cap risc. Tenia la possibilitat de fer-ho i no podia deixar-la passar. Estaria igual de satisfet si hagués acabat en un arxiu.

Quan i per què es decideix fer un llibre?

Això s'explica en el segon volum. L'haurà de llegir.

Em podria fer un 'spoiler'?

Sempre hi ha hagut una idea en l'aire sobre si la gent té dret a saber algunes coses que han passat. Hi ha un moment clau en què el president em truca i em diu: “Crec que és el moment que aquestes coses se sàpiguen.” El perquè s'entendrà quan surti el segon volum.

Professionalment, què ha representat tanta proximitat amb el president de la Generalitat?

He viscut fets gairebé en pròpia pell que no hauria viscut. En els moments clau he tingut l'oportunitat de poder parlar amb ell i

analitzar. També hi ha hagut moments molt angoixants. La proximitat també fa que en algun moment vegis el seu patiment, que intento retratar.

Vostè i Puigdemont havien treballat junts a El Punt als anys vuitanta i noranta. Eren amics, abans de la seva presidència?

Ens coneixíem del diari i vam anar consolidant una amistat amb el temps, més enllà d'haver estat companys de feina. Per això vaig gosar fer-li la proposta, perquè aquest projecte passava per una altíssima confiança mútua en temes de confidenciali-

Fins a la recta final només dues o tres persones de l'entorn de Puigdemont han estat al cas del llibre”

tat. El seu entorn no va saber res d'aquest treball fins a finals del 2017. I fins a la recta final no ho han sabut més de dues o tres persones.

El fet de tenir aquesta proximitat personal, com a periodista no fa perdre distància crítica?

Això ho jutjaran els lectors. Si una cosa hem de saber fer els periodistes és abstreure'ns de qüestions personals i ideològiques i relatar el que veiem. He aplicat escrupolosament això.

En el llibre vostè ni opina, ni analitza, només descriu. Per què no hi trobem què en pensa el periodista Xevi Xirgo?

Perquè és irrellevant; no té cap interès en comparació amb explicar què pensa en cada moment el president del país.

Quantes vegades va anar a palau en 18 mesos? Quants dies ha passat per Waterloo?

En el còmput global, ens hem

trobat més de noranta vegades en quatre anys, i arran de l'exili algunes d'aquestes vegades no han sigut unes hores o un dia, sinó estades a Bèlgica, o a Alemanya. Hem aprofitat moments en llocs molt diferents, des de la Casa dels Canonges, on en vam fer moltes, fins a trajectes d'autopista o àrees de servei, però com pot imaginar mai m'hauria imaginat que acabaria visitant-lo tan lluny.

Vostè és el director del tercer diari de Catalunya. Com es compagina la responsabilitat i una feina tan absorbent?

Posant en risc la família, perquè

Ens hem vist en llocs molt diferents, com a palau, trajectes d'autopista o àrees de servei

la feina del diari és molt intensa, i per tant al llibre m'hi he hagut de dedicar molts caps de setmana, viatges constants a banda. Són moltes hores robades a la família, que ho ha entès molt bé. I també discernint molt bé què era diari i què era llibre.

Hi ha exclusives que per confidencialitat no ha publicat?

Unes quantes. Però voldria pensar que els meus companys del diari ho han entès. Perquè trencar la confidencialitat en algunes coses era trencar el lligam amb el president que em permetia seguir la història.

En tot aquest temps, vostè s'ha limitat a observar? Ha participat en discussions? Puigdemont li ha demanat mai el seu parer sobre algun tema? I vostè, li ha donat alguna opinió?

Més enllà que en alguna conversa de cafè hàgim comentat l'actualitat, no. És a dir, si vostè em pregunta si en algun moment

ell m'ha dit 'haig de prendre aquesta decisió, tu què faries?', la resposta és no. M'he limitat a observar i fer preguntes. I ell ha entès quina era la meua feina. Tots dos hem fet el paper que ens tocava, ell de president i jo de periodista. I estic molt agraït que sempre hagi complert la seva part del tracte, perquè ni en els moments més complicats de l'exili, que em podia haver dit 'pleguem', ha deixat de rebre'm.

Quin és el moment més impactant viscut al seu costat?

Un dels més impactants és el dia que entro a veure'l a la presó

M'he limitat a observar i fer preguntes, mai m'ha consultat sobre cap decisió a prendre

de Neumünster, que relato en el segon volum. No sabíem que al cap de quinze dies sortiria. I anar a veure el president del teu país en una presó estrangera és impactant. La conversa allà dins em va tocar. També em va impactar molt, un cop passat l'1 d'octubre, viure aquells moments de gran tensió a Palau quan havia de decidir què feia. Entre trucada i trucada, entre visita i visita, quan em donava dos minuts per entrar, vaig tenir la sensació d'estar vivint uns moments molt bèsties. Hi ha un moment en què ell escriu, en unes reflexions de pròpia mà d'aquells dies: “Em sento el parallamps de Catalunya.” Ho vaig veure així. La pressió que va rebre va ser inhumana.

I el moment més emocionant?

Per a mi, el dia que es va a lliurar a les autoritats belgues, casualment jo era allà i el vaig acompanyar en el trajecte de Lovaina a la gendarmeria. I

El periodista Xevi Xirgo, fotografiat aquesta mateixa setmana a la redacció d'El Punt Avui ■ QUIM PUIG

reflexions durant els moments més tensos de l'octubre del 2017, i en el segon volum hi ha un dietari manuscrit dels dies de presó a Alemanya. I també les converses i correspondència amb el lehendakari Urkullu.

Aquest llibre trencarà els pocs ponts que queden entre el món d'Esquerra i el de JuntsxCat?

Aquest és un llibre dur. Qui s'espera un llibre amable quedarà decebut. La meua editora, Isabel Martí, i la gent de Penguin Random House, que són un equipàs i m'han ajudat molt, després de llegir-ho em van dir: aquest és un llibre tan fàcil de llegir com dur de pair. Se saben amb tota la profunditat algunes coses que s'intuïen. Potser algunes coses a algú li doldrà saber-les, però crec que Puigdemont fa un exercici d'honestedat i transparència total. Es despulla i no ha corregit ni matisat res amb el pas del temps per quedar més bé. Ell mateix diu en el prò-

Un any abans ningú visualitzava un 1-0, estic convençut que hi haurà una altra oportunitat”

leg del llibre que hi ha passatges on no queda bé ningú, ni tan sols ell mateix. Les relacions amb Esquerra són les que han sigut en cada moment. Creure que això trenca o no trenca coses, queda en mans del lector; i fer-ho o no, dels partits. Hi ha una cosa que no s'ha de perdre de vista, i és que l'adversari de Puigdemont en tot el llibre és l'Estat espanyol. És amb qui té la batalla. Amb les relacions que pugui tenir amb Esquerra, o amb la Marta Pascal o amb algun dels seus, algú hi podrà sucra pa, certament, però per a mi és un error llegir aquest llibre a partir de fragments. Cal llegir-lo en conjunt, i fins i tot esperar-se al segon volum abans d'extreure'n conclusions. Seria massa simple dir que aquest llibre és un relat de les relacions amb ERC.

Segons explica en el llibre, vostè va participar en unes quantes reunions privades clau entre Junqueras i Puigdemont

amb les famílies respectives, per reforçar la sintonia entre ells. Va fer de mitjancer?

Sempre vaig aprofitar per fer de periodista, però és cert que vaig propiciar algunes trobades, sempre a petició d'un dels dos, i no sempre del mateix. Vaig facilitar algunes trobades, però a partir d'aquí el meu paper era irrellevant. I aquí sí que he considerat que no seria honest ocultar al lector que hi era present. En altres moments es pot sobreentendre, o m'ho explicava el president sense haver-hi sigut jo, però en aquest cas m'ha semblat que ho havia de deixar clar, per incòmode que em resulti o per lectures malinterpretades que es puguin fer. No seria honest no haver-ho dit.

Com va influir la falta de sintonia personal entre Puigdemont i Junqueras en el procés?

Sobre la sintonia entre ells, que cada lector arribi a les seves conclusions. Probablement no han estat tan fluïdes com podien haver estat, cert. Ara bé, crec que les relacions personals entre Puigdemont i Junqueras no han condicionat.

Hi ha evidències que els moviments de líders independentistes han estat monitoritzats pels serveis secrets espanyols. Vostè va en el 'pack'?

Malgrat que tot l'entorn i moltíssima gent m'ha alertat que sí, i més enllà que algun dia el mòbil em fa coses estranyes, no en tinc cap evidència. Però ja no m'estranya res. Si algú ha seguit o espia l'entorn de Puigdemont, no li he passat desapercbut. Era allà, fent aquest dietari. No em sembla cap delictes.

Respecte del 7 de gener del 2016, data de la primera entrada del llibre, som més a prop o més lluny de la independència?

Més a prop, indiscutiblement. No diré que ho tinguem a tocar, perquè en algunes coses hem pecat d'ingenuïtat o excés de confiança, però mai havíem tingut una radiografia tan clara com ara. Ara sabem com és l'Estat. El primer pas per arribar a un lloc sempre és saber com serà el camí. Ara, vist l'1-0 i el 3-0, ja sabem segur on volem anar i, a còpia de patacades, som conscients de quins són els perills. Tot és obert. Sembla que hi hagi desconcert, però en part és perquè sabem on volem anar i les dificultats que hi haurà. I de la mateixa manera que un any abans ningú visualitzava un 1-0 i hi va ser, estic convençut que hi haurà una altra oportunitat. No hi ha marxa enrere possible.

m'ha quedat gravat el moment que, quan arribem, es queda un moment dins del vehicle parlant per telèfon amb la seva filla, que feia anys aquell dia, just abans d'entrar a comissaria sense saber què li esperava. Un president que està a punt de lliurar-se a la policia, l'últim que fa és trucar a la seva filla. En aquest sentit, he vist i constatat que l'exili és duríssim. Quan llegia informacions sobre suposades xefles i la bona vida a Waterloo, puc dir que res és més lluny de la realitat; hi he vist patiment molt gran i una angoixa i incertesa altíssimes.

Algun episodi perillós?

La sensació de sentir-se observat o seguit, sobretot a l'exili, hi ha sigut. Ja queda clar, pel que estem veient aquests dies, que tot això de l'espionatge no és cap pel·lícula. Ara bé, també li podria preguntar: "I vostè, que és periodista, quina certesa té que no el segueixen? Com ho sap, que no té el telèfon punxat?"

No m'espanti.

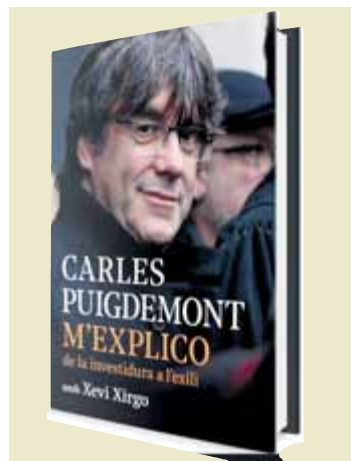
L'Estat i la repressió no s'aturaran, i no sabem fins on pot arribar. Jo sempre he actuat professionalment, sabent que estava fent la meua feina. Però a vegades això no serveix de res...

Què hi trobarà, el lector, al llibre que no se sàpiga?

Molts dels fets que el lector llegirà ja són coneguts, però el que no sap és què en pensava i com els va viure el president en el moment que es produïen. A partir d'aquí, trobaran relats inèdits molt fidels de converses amb Zapatero, amb Rajoy, amb Pedro Sánchez, amb Iglesias, amb el rei..., perquè, ho reitero, no és un relat elaborat a partir del que recorda d'aquelles converses, sinó explicat en el moment que es produïen o amb pocs dies de diferència. També es reproduïen documents manuscrits d'ell, especialment

POLÍTICA MOMENTS CLAU DEL PROCÉS EN PRIMERA PERSONA

Avançament editorial M'explico. De la investidura a l'exili, Carles Puigdemont i Xevi Xirgo

M'explico

Editorial La Campana

Pàgines: 677

Preu: 21,90 €

Versió digital i edició
en castellà (Plaza &
Janés)

El llibre 'M'explico', de Carles Puigdemont i Xevi Xirgo, és el primer volum d'una sèrie de dos en els quals es retraten –en forma de dietari– els fets i el pensament del president Puigdemont des del 2016 fins a principis d'aquest any. El primer volum, que sortirà a la venda dimecres, comprèn el període que va de la seva proclamació fins a les eleccions del 21-D, quan ell ja era a l'exili. Quan era a Catalunya, el president Puigdemont i Pedro Sánchez, aleshores líder de l'oposició a Espanya, van mantenir unes quantes trobades. A l'avançament editorial que us oferim avui, se'n detallen dues, una a tocar de l'1-O.

Converses amb Pedro Sánchez

Dimarts, 15 de març de 2016

Amb Pedro Sánchez es veuen avui al Palau de la Generalitat. Finalment ha volgut que la trobada sigui pública i hi hagi sessió de fotografies per part de la premsa. "Està clar que avui Sánchez no ve a treballar de veritat, sinó a construir un relat. A ell la fotografia li interessa perquè el contraposa a Rajoy, que no mou fitxa. I a mi ja em va bé, també."

Habitualment, les visites que van a veure'l s'esperen sempre a l'Arxiu de Comptes, una sala propera al seu despatx, a tocar del Pati dels Tarongers. En aquest cas, però, no ho faran així. Hi volen donar un aire menys protocol·lari i surt a rebre el líder del PSOE a la sala gòtica de Palau. Sánchez puja per l'escala amb la catifa vermella. És la mateixa escala de la galeria gòtica on l'octubre del 2014 més de set-cents alcaldes de Catalunya van fotografiar-se amb Artur Mas per donar-li suport per al 9-N. En aquella ocasió, els alcaldes havien anat a dur personalment a l'aleshores president de la Generalitat les mocions aprovades en els plens a favor de la consulta popular. Ara és Sánchez qui trepitja aquesta escala.

Se saluden formalment amb un "bon dia" davant dels fotògrafs i entren directament al despatx. Així que s'asseuen, el president pren la iniciativa abans que l'altre tingui temps de començar. Vol ser ell qui marqui el ritme de la conversa i deixa anar el que pensa sense embuts:

–Pedro, yo, antes que nada, te quiero dejar clara una cosa –li diu–. Que no puedo aceptar, y te pido que no la hagas nunca más, esta apelación constante al hecho de que hay un problema de convivencia en Cataluña. No existe ninguno. Y lo que tú haces es muy doloroso para mucha gente, para gente del sí y para gente del no. Estamos haciendo esfuerzos para que nuestra sociedad sea muy convivencial y democrática, y lo estamos consiguiendo. El mismo CEO dice que el 80 % de los catalanes aceptaría el resultado de un referéndum, fuese el que fuese, y esto es propio de una sociedad madura. Puedes decir que hay discrepancias políticas en Cataluña, pero no un problema de convivencia. Eso no lo puedes decir, y te pido que no lo vuelvas a hacer.

Sánchez, que se l'ha escoltat amb posat seriós, respon:

–Es cierto. Lo reconozco. Esta misma reflexión me la hizo Quico Homs el otro día, y ya veo que no podemos ir por esta vía. No te preocupes, que no será necesario hablar de este tema nunca más.

Veient que d'entrada ha aconseguit situar el relat allà on ell vol, ara s'hi estén. Li fa notar que a la Gran Bretanya hi ha discrepàncies polítiques sobre si s'ha de sortir o no de la UE, que a Espanya n'hi va haver pel referèndum de l'OTAN, que potser un dia n'hi tornarà a haver si es discuteix de veritat sobre monar-

quia o república, però que de cap manera això s'ha de traslladar com un problema de convivència, que és el que ells estan fent amb la situació a Catalunya.

Sánchez li torna a donar la raó, i ara és ell qui porta la conversa al seu terreny. Després de dir-li que aquestes situacions s'han de resoldre sempre amb el diàleg, finalment li pregunta:

–Y esto de la reforma de la Constitución, ¿cómo lo ves?

–Nosotros no creemos en esta posibilidad. Porque ¿qué mayoría tienes, para llevarla a término?

La conversa se'n va d'un tema a l'altre molt ràpidament.

–Está claro que tendríamos que esperar el apoyo del PP –li admet Sánchez, que reconeix que això demanaria el seu temps, perquè ara el PSOE no té una majoria per tirar endavant tot sol una reforma de la Constitució.

–Pues nosotros no tenemos tiempo.

Sánchez prova una altra solució:

–¿Y un nuevo Estatut?

–¿Tu has oído que en Cataluña alguien está pidiendo un nuevo Estatut? –replica–. ¿Y para hacer qué?

–No, no, claro. Es cierto que no lo pide nadie, un nuevo Estatut –admet Sánchez.

–Aquí lo que queremos es un referéndum –li aclareix Puigdemont–. Si tú admities la posibilidad del referéndum, nosotros te ayudaremos; nos podemos entender.

La conversa girarà sobre el referèndum una estona llarga. El líder del PSOE li diu que no el pot fer perquè "eso es romper, partir, la soberanía nacional". Puigdemont discrepa i li explica que a Espanya la sobirania pot ser asimètrica, que hi ha possibilitats legals de referèndum, i que ell ho sap.

–Pero, si se hiciera, debería votar toda España –li diu Sánchez.

Arribats a aquest punt de la conversa s'adona d'un fet que li sembla transcendent: des de fa uns minuts, Sánchez s'ha posat, segurament sense voler, en l'escenari del referèndum; en parla com si fos possible.

–Nosotros aceptaríamos que el referéndum se hiciera en toda España –replica Puigdemont–, pero tú tendrías que aceptar que el resultado de Cataluña fuera vinculante.

–Pero es que la independencia no se puede votar –li insisteix Sánchez.

Ell li proposa que faci una oferta per a Catalunya. La que ell cregui. I la posaran a votació.

–¿Pero pondrías a votación de la gente nuestra oferta, si la hiciésemos, o también el referéndum? –pregunta Sánchez.

–Las dos cosas, claro. Aceptar vuestra oferta o hacer un referéndum: esto es lo que podríamos votar.

Sánchez somriu. Puigdemont insisteix:

–Si vuestra oferta, sea la que sea, no se acepta, nosotros, es evidente, estamos por el

referéndum... Tú esto lo tienes claro...

Finalment, li fa aquesta reflexió:

–Si tú eres atrevido con el referéndum, te ayudaremos. Y, además, ten en cuenta que la comunidad internacional te aplaudirá, tendrás apoyo internacional y liderazgo. Todos los diplomáticos que vienen a verme, todos sin excepción, respetarían un referéndum acordado. Ganarás imagen internacional, y ahora España lo necesita –li diu.

Sánchez no diu res. Pensa. Puigdemont aprofita per fer una nova reflexió:

–Si la sentencia del 9-N es condenatoria, será muy grave. Si condenan a Mas, será un punto de ruptura.

–Si llegara a pasar, si hubiera una sentencia condenatoria, la imagen de España quedaría muy tocada, es cierto.

–Sé atrevido... –hi torna–. Si tú eres atrevido, podemos negociar incluso la fecha de la consulta, la pregunta, lo que haga falta...

Ha aconseguit no només que Sánchez es posi en mode referèndum, sinó també que li preguntés fins i tot per la data i què passaria si la independència no guanyés:

–¿Hasta cuántos años después os comprometeríais a no hacer una nueva consulta?

–La fecha la podemos negociar. Y la fecha de una segunda consulta, y cuántos años deberíamos pasar sin hacer ninguna consulta más si la perdiésemos, también.

Sánchez i Puigdemont estan sols al despatx. Sánchez l'escolta impassible. Tot i que ha entrat en la conversa, i que en el darrer quart d'hora de la trobada la qüestió del referèndum a Puigdemont li ha semblat una possibilitat, té la sensació que Sánchez se sent atrapat.

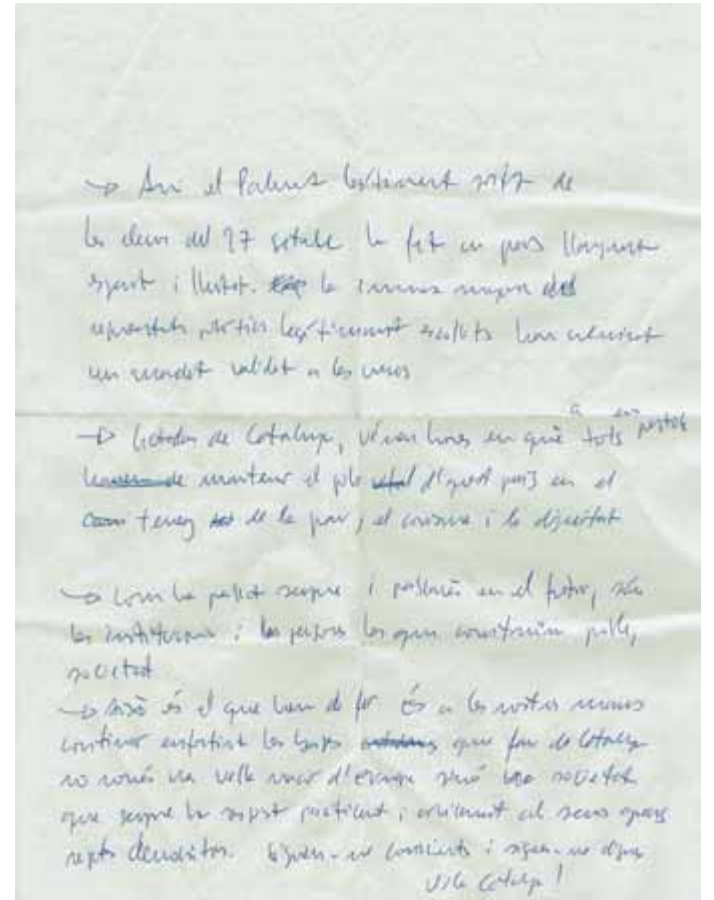
–Tienes que salir de tu zona de confort –li torna a dir.

Tot i que Sánchez torna a insistir que ho té complicat, per saltar-se això de la sobirania nacional, fa una pregunta que deixa clar que ha entrat en el marc mental del referèndum:

–Y este referéndum, ¿cuándo tendríamos que hacerlo?

Carles Puigdemont i Pedro Sánchez, aleshores cap de l'oposició del govern espanyol, al saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat, el dia de la manifestació de rebuig dels atemptats a Barcelona i Cambrils. Puigdemont i Sánchez van parlar en diferents ocasions al llarg dels anys 2016 i 2017 i han mantingut contacte a través de terceres persones (com s'explica al segon volum del llibre, que sortirà a finals d'agost) quan el primer era a l'exili i el segon ja era president del govern espanyol ■ JORDI BEMAR

Puigdemont entén que, si ja li pregunta per la data, és que no descarta res. “Estem parlant com si estiguéssim negociant el referèndum”, pensa.

—La fecha la podríamos pactar; en eso sí que no os pondríamos ninguna pega... Cuando a ti te fuera bien.

La conversa s'allarga una estona més al voltant del mateix: el referèndum. Puigdemont pensa que Sánchez no ho té clar i que no es vol implicar, perquè no sap què es trobarà més endavant.

—El referèndum sería lo más normal. Lo que pasa es que en Madrid tenéis una nube informativa tóxica que os paraliza —li deixa anar.

Sánchez no diu res.

La conversa ha durat una hora i mitja. Estan a punt de sortir. Però just abans d'anar cap a la roda de premsa, Puigdemont li fa aquest comentari:

—Por cierto, donde sí que no hay discusión es en la inmersión lingüística; esa sí que es una línea roja muy grande; es innegociable.

—Nosotros también lo tenemos claro —respon Sánchez.

—Sí, pero este documento de acuerdo que habéis firmado con Ciudadanos es poco claro. El otro día Joan Carles Girauta decía en un programa de televisión que el pacto que ha firmado con vosotros liquida la inmersión lingüística en Cataluña.

—No es cierto.

—Pues lo que deberías hacer es aclararlo. Deberías hacer alguna declaración pública a favor de la inmersión lingüística —li diu quan ja surten del despatx per atendre els periodistes.

Sánchez no farà cap declaració en aquest sentit.

En sortir, davant dels periodistes, no parla de la immersió lingüística però sí que aclareix que a Catalunya no hi ha cap problema de convivència. “No, no hay ninguna posibilidad de referèndum”, insistirà quan l'hi pregunten.

Quinze dies més tard, en una entrevista a *La Vanguardia*, l'expresident José Luis Rodríguez Zapatero insistirà que la solució per a Catalunya podria ser un nou Estatut.

Divendres, 25 d'agost 2017

Avui es reuneix amb Pedro Sánchez. Serà una segona part, molt més llarga, de la conversa que van tenir a Mas Ventós. La conversa sempre dona voltes a la mateixa qüestió: com resoldre la situació. A preguntes de Sánchez, es manté ferm en la necessitat que qualsevol acord sigui finalment aprovat pels catalans en un referèndum: Sánchez té clar que el referèndum del dia 1 se celebrarà, i el que ell vol és que el dia 2 hi hagi una comissió al Congrés dels Diputats per estudiar la situació.

“M'ha assegurat que sí, que controla el seu partit i que si hi ha una discussió sobre la plurinacionalitat d'Espanya, aquesta batalla la té guanyada. Tot i això, al partit hi té una crosta que ha durat trenta anys i que li costa de treure. Però sosté que ell connecta amb les noves generacions, que treballa amb la possibilitat de fer un govern amb Podemos i que la cosa està molt avançada. «El govern del PP ja està acabat, arriba al seu final», m'ha dit.”

Però encara queden tres anys de legislatura, i no veu clara la proposta que li ha deixat anar el cap de l'oposició del govern espanyol: crear una comissió al Congrés per debatre la qüestió.

—La Constitución es irreformable —replika a Sánchez—. Porque necesitas un pacto de estado con el PP, y lo más centrado del PP ahora ya lo ocupa Ciudadanos, que tampoco lo quieren.

—Pero algo habrá que hacer, ¿no? —li diu el líder socialista—. Yo tengo claro que Cataluña es una nación y que tiene que ser reconocida como nación.

—Sí, pero llegáis quince años tarde, y los cálculos para hacerlo, además, son erró-

neos.

—El problema han sido los seis años de mayoría absoluta del PP.

—No. Ha habido muchas otras cosas —li insisteix. “No veu el que ha fet el PSOE i culpabilitza el PP de tot, i no és així”, pensa.

—Cuando hemos gobernado las izquierdas siempre nos hemos entendido con el nacionalismo catalán. El problema ha sido el PP, la mayoría absoluta del PP —li reitera Sánchez, que li repeteix una vegada més que, quan hagin arribat a un acord amb Podemos per fer fora el PP, el problema es podrà resoldre.

—Llegáis tarde —li torna a dir el president—. Imagínate que el 2 de octubre se ha hecho el referèndum y ha ganado el sí. ¿Cómo quieres que nos sentemos en una comisión a estudiar cómo reformamos la Constitución? ¿No lo veis, que llegáis tarde?

Però Sánchez continua assegurant que encara hi seran a temps.

—El 2 de octubre nosotros ya no estaremos a tiempo —repeteix Puigdemont. Tanmateix li obre una possible via—. Si vosotros anunciaseis una moción de censura en España y una propuesta para Cataluña, quizá esto nos permitiría a nosotros una manobra...

—No, no. Eso no —l'interromp Sánchez—. La moción de censura no está madura aún; no la podemos anunciar. Tenemos que esperar a que se acerque el final de la legislatura.

Els dos líders polítics donen per fet que a Catalunya se celebrarà l'1-O, i parlen sobre com reaccionarà el govern del PP. El president està convençut que el govern Rajoy anirà a totes i que intentarà impedir-ho com sigui, però Sánchez li dona a entendre que troba pitjor que l'Estat intenti aturar el referèndum que no pas que el deixi fer, com va passar el 9-N.

—¿Cómo pueden evitar que hagáis el referèndum? —li pregunta Sánchez.

—Solo se puede evitar negociando una fecha y una pregunta.

Dos volums i documents inèdits

Els dos volums en forma de dietari del president Puigdemont incorporen, a banda de fotografies inèdites de la legislatura i de l'exili, documents inèdits. Hi ha algunes notes que va prendre el mateix president (a dalt, les que va utilitzar a l'hora de proclamar la independència, el 27 d'octubre del 2017), i s'hi reproduïx el dietari que el president va escriure durant els dies de màxima tensió aquell mes d'octubre; i, al segon volum, les reflexions que va escriure durant els dies que va ser a la presó de Neümunster, a Alemanya. Hi ha també altres documents, com els missatges que es van intercanviar amb el lehendakari Iñigo Urkullu.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Artadi presentant la nova marca del partit ■ EL PUNT AVUI

JxCat no clou fins al 3 d'octubre el congrés

■ Aquell dia nomenarà l'executiva del nou partit, que ahir va presentar la marca Junts i el web on farà tot el congrés telemàticament ■ Artadi i Madrenas neguen que el calendari de partit condicioni a Torra la convocatòria electoral

Xavier Miró
BARCELONA

JxCat no tancarà fins al 3 d'octubre el seu congrés fundacional que comença aquest 26 de juliol per convertir-se en partit. Aquell dia s'aprovaran les ponències organitzativa i política i s'escollirà l'executiva nacional en un final de congrés telemàtic que haurà durat dos mesos i que fa pensar que, rarament, el president Torra convocarà abans les eleccions catalanes.

Tot i que Torra ha repetit més d'un cop que no cridarà a les urnes fins que no cregui encarrilada la sortida de la crisi sanitària i econòmica de la Covid-19, la regidora barcelonina i exconsellera, Elsa Artadi, va admetre ahir que la formació acceleraria la tria d'una llista electoral en cas que el president avancés eleccions aquest estiu. Artadi i l'alcaldessa de Girona, Marta Madrenas, però, rebutjaven que l'allargat calendari fundacional condicioni la convocatòria.

Seria la mesa congregual que es constituirà el proper dia 26 la que hauria de dirigir el procés d'elecció dels candidats a la Generalitat. Madrenas i Artadi van donar ahir el tret de sortida a la creació del nou partit amb la presentació de la marca Junts i

un logotip amb fons de color turquesa que deixa enrere el taronja i el magenta de JxCat i vol simbolitzar, segons elles, l'inici d'una nova etapa. Criden a formar part del nou partit els càrrecs electes i els "centenars de milers de catalans que van fer possible l'1-O" tot inscrivint-se al congrés per mitjà del lloc web www.junts.cat que també es va estrenar ahir.

El proper 26 es triarà la mesa del congrés i s'aprovarà el reglament per tal d'iniciar els debats telemàtics per aprovar la ponència política, el disseny de l'estructura del partit i escollir els dirigents de la primera executiva.

En el calendari previst, no serà fins al 3 d'octubre, amb la direcció nacional triada, que començarà el desplegament territorial del partit. Pel que fa a la ponència política, un dels focus de discrepància amb dirigents del PDeCAT que volen assegurar les bases ideològiques de centre liberal, Madrenas defensa que Junts no ha d'estar "encotillat en tradicions polítiques" tenint en compte que alguns dels impulsors provenen de l'esquerra catalana. Treballar per la independència "sense doblegar-se" i pel progrés social i econòmic sostenibles són, manifesta, els pilars del nou Junts. ■

PDeCAT, preparat per al "desacord"

La formació que pretén aglutinar sota la nova marca Junts la militància del PDeCAT, la Crida i la candidatura de JxCat va donar el tret de sortida coincidint ahir amb unes declaracions del portaveu del PDeCAT, Marc Solsona, en què advertia als impulsors que el Partit Demòcrata no renunciarà als seus pilars ideològics de centredreta liberal i que, en cas de desacord, estan preparats per ri-

valitzar amb Junts a les eleccions. Solsona avisa que els impulsors de Junts s'allunyen del PDeCAT quan afirmen que volen crear un partit d'esquerres. En una entrevista a l'agència ACN, Solsona afirmava que el PDeCAT representa "la centralitat del país", curiosament una expressió que també va fer servir ahir Madrenas per referir-se al nou Junts com la "centralitat catalana".

Acte dins la
FESTA MAJOR SANT GREGORI
Consulteu tota la programació a www.santgregori.cat

Concert amb l'Orquestra

Diumenge 19 de juliol a les 20h.

Zona exterior de l'Espai la Pineda

Adquireix l'entrada anticipada a 5€ a www.santgregori.cat o al Casal Sant Grau (de dilluns a diumenge de 9 a 12h i de 15 a 19h).

Entrades a la venda el mateix dia (6€)

Hi haurà servei de bar

Amb totes les mesures de prevenció

Fem costat a la cultura

PRO
GRA
MA
.CAT

Ajuntament
de Sant Gregori

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La visita d'ahir de les autoritats al Poble Vell de Corbera ■ ACN

El Consorci de la Batalla de l'Ebre preservarà Corbera

■ El Memorial invertirà 250.000 euros en la consolidació de les ruïnes del Poble Vell i l'integrarà a la xarxa d'espais

Redacció
BARCELONA

El Consorci Memorial dels Espais de la Batalla de l'Ebre (Comebe) invertirà 253.000 euros en la preservació de les ruïnes del Poble Vell de Corbera d'Ebre, totalment destruït pels bombardejos de l'aviació franquista durant la batalla que va marcar la fi de la guerra. Ahir al matí, la consellera de Justícia i presidenta del Consorci, Ester Capella; l'alcalde de Corbera d'Ebre,

Antonio Álvarez; i el president de l'Associació del Poble Vell, Joan Antoni Montaña, van signar un conveni que permetrà una intervenció a les ruïnes per consolidar-les i preservar-les de la degradació ambiental, una intervenció que començarà a finals de l'any vinent tenint en compte que ara caldrà posar a licitació l'obra.

El conveni també suposa la integració de l'espai del Poble Vell de Corbera d'Ebre, situat al turó de la Muntera sobre l'actual nu-

cli urbà, en la xarxa museística del Consorci Memorial, que gestiona cinc centres d'interpretació de diferents espais de la batalla i el front de l'Ebre a diversos pobles de la Terra Alta. Per mitjà del conveni, el Comebe senyalitzarà l'espai amb la imatge comuna dels Espais de la Batalla de l'Ebre i assumirà el manteniment del lloc mentre que l'Ajuntament es continuarà fent càrrec de la gestió dels residus i el subministrament dels serveis.

Cent peces Stolpersteine per recordar els deportats

El Memorial Democràtic vol instal·lar aquesta tardor un centenar més de peces Stolpersteine en tretze municipis per recordar els catalans que van ser deportats als camps de treball i extermini del nazisme. Aquestes llambordes creades per l'artista alemany Gunter Demnig es col·loquen

sempre que es pot davant del domicili darrer en què la víctima va viure lliurement. La consellera Capella va lliurar ahir disset peces a Vilanova i la Geltrú, on s'instal·laran juntament amb les de dotze altres municipis. Amb aquestes ja hi haurà 286 llambordes arreu del país.

“Els Borbons són una organització criminal”

Redacció
BARCELONA

El vicepresident del govern i coordinador nacional d'ERC, Pere Aragonès, va afirmar ahir que “cal fer caure la monarquia espa-

nyola”: “La família Borbó és una organització criminal i cal denunciar-ho.” Ho va dir en l'acte polític del Jovent Republicà, les joventuts del partit, que va tenir lloc a Montblanc. Les crítiques coincideixen

amb la visita que Felip VI ha anunciat per dilluns a Catalunya però també amb l'obertura de judici de l'Audiència Nacional contra la família Pujol, acusada d'integrar una “organització criminal”. ■

TROBA EL TEU ESPAI!

CAMBRA DE LA PROPIETAT URBANA DE GIRONA
Serveis immobiliaris integrals als propietaris

Confia'ns la venda del teu habitatge. Som la teva garantia!
Porta'ns el teu habitatge* i et regalem la Cèdula d'Habitabilitat i el Certificat Energètic
* Per habitatge en exclusiva, a preu de mercat fixat pels nostres professionals.

Olot Tel. 972 268 350 PIS A OLOT 5556 CEE E PREU VENDA: 148.000 € HAB.: 3. BANYS: 2. M ² : 95. Barri Bonavista, zona molt tranquil·la, molt assolellat, calefacció, garatge, sense ascensor.	Sant Feliu de Guixols Tel. 972 321 284 CASA A SANT JOAN DE PALAMÓS 5202 CEE G PREU VENDA: 169.000 € HAB.: 3. BANYS: 1. M ² : 125. Casa de poble, instal·lació de calef., terrassa a la P.B., terrat.
Figueres Tel. 972 500 821 PIS A FIGUERES 5714 CEE E PREU VENDA: 85.000 € HAB.: 3. BANYS: 1. M ² : 74. Totalment reformat, ampli safareig, balcó amb orientació oest, calef., tancament d'alumini, ascensor.	Girona Tel. 972 416 413 PIS A GIRONA 5247 CEE E PREU VENDA: 189.000 € HAB.: 3. BANYS: 1. M ² : 80. Zona Migdia, molt d'espai, balcó, parquet, ascensor, necessita reforma.

Molts més habitatges a només un click!
Atenció al client 972 416 280
www.cambrapropietatgirona.com

DIVINE DESIGN
Regals de qualitat

Distribuït per:
ZYX IDEAS
Tel. 93 210 45 45
zyxideas@zyxideas.com
www.zyxideas.com